

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **T. D.,** zastoupený Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou, se sídlem Nádražní 38/8, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2016, č. j. 61 Az 6/2016 - 40,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2016, č. j. 61 Az 6/2016 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky Mgr. Beaty Kaczynské **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Rozhodnutím ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-51/ZA-ZA11-ZA15-2016, žalovaný rozhodl, že žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez

státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 31. 5. 2016, č. j. 61 Az 6/2016 - 40, jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud konstatoval, že v podstatě jedinou žalobní námitkou stěžovatele byl poukaz na současný stav azylových řízení v Polsku, v jehož důsledku je stěžovatel přesvědčen, že mu hrozí vážná újma. K dvěma internetovým zprávám, a to *„Ukrainians: rejected at home but Poland says they are not refugees“* a *„Ukrainian asylum seekers and a Polish immigration Paradox“*, které stěžovatel ke svým tvrzením předložil, krajský soud uvedl, že úředním jazykem před českými soudy je český jazyk, přičemž ani jedna z citovaných zpráv nebyla stěžovatelem přeložena z jazyka anglického do jazyka českého. Krajský soud byl nicméně názoru, že v případě přemístění stěžovatele do Polska mu nehrozí vážná újma vyplývající z nedostatků v azylovém řízení a že uvedená země je způsobilá a schopná zajistit ochranu jeho práv. Zprávy, které jsou obsahem správního spisu, podle krajského soudu dokládají, že na dodržování azylových práv v rámci azylové politiky a azylového řízení v Polsku dohlížejí orgány Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“) a další nevládní organizace, byť v jednotlivých případech nelze vyloučit určité problémy. Není důvodu nepovažovat Polsko za tzv. bezpečnou zemi, naopak jde o členský stát Evropské unie, který respektuje základní práva a svobody. Dle názoru krajského soudu není pouze formální závěr žalovaného, že na úrovni Evropské unie a Rady Evropy nebyly deklarovány nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany v Polsku a ani UNHCR nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polska. Krajský soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že stěžovateli v Polsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení a průběhu azylového řízení, a to včetně zajištění podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a uvedl, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť na jedné straně stojí postup správního orgánu, který formálně aplikoval čl. 3 nařízení Dublin III, a na straně druhé jeho právo na mezinárodní ochranu, resp. na konkrétní azylové řízení, jehož se stěžovateli v Polsku nedostane. Rozhodnutí žalovaného a rozsudek krajského soudu proto nedovoleně zasahují do práv stěžovatele, a to zejména do jeho práva na spravedlivý proces.

Konkrétně namítl, že krajský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a v důsledku níž je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. V důsledku realizace přemístění do Polska hrozí stěžovateli vážná újma, která vyplývá z nedostatků azylového řízení v Polsku; v důsledku toho mu hrozí návrat na Ukrajinu a s tím spojené ohrožení jeho života a zdraví. K prokázání těchto

tvrzení předložil krajskému soudu důkazy, konkrétně článek z Migration Review č. 1/2016 „*Ukrainian asylum seekers and a Polish immigration Paradox*“ a zprávu zveřejněnou na internetových stránkách UNHCR „*Ukrainians: rejected at home but Poland says they are not refugees*“. Krajský soud k předloženým zprávám nijak nepřihlédl a pouze konstatoval, že úředním jazykem před českými soudy je jazyk český, přičemž ani jedna ze zpráv nebyla stěžovatelem přeložena z anglického do českého jazyka. Podle stěžovatele krajský soud pochybil, pokud k navrženým důkazům nepřihlédl pouze proto, že stěžovatel nepředložil jejich překlad do českého jazyka. Žádné ustanovení soudního řádu správního ani zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, jehož přiměřené použití vyplývá z § 64 s. ř. s., nestanoví povinnost dokládat listiny navržené k důkazu v úředním jazyce. Krajský soud měl nechat předložené listiny přeložit do českého jazyka a provést je k důkazu. V situaci, v níž je mezi účastníky sporná otázka možných systematických nedostatků v azylových řízeních v Polsku a stěžovatel na podporu svých tvrzení předložil uvedené důkazy, bylo potřebné tyto důkazy provést. Lze stěží požadovat, aby překlad zajistil na své náklady stěžovatel, u kterého byly shledány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, což krajský soud konstatoval při rozhodování o ustanovení zástupce stěžovateli.

Stěžovatel dále namítl, že nesouhlasí s hmotněprávním posouzením věci ze strany krajského soudu, tj. se způsobem, jakým byla posouzena otázka, zda je důvodné se domnívat, že by se stěžovateli nedostalo řádného azylového řízení v důsledku jeho přemístění do Polska podle nařízení Dublin III. Stěžovatel dále uvedl, že setrvává na důvodech uvedených v žalobě a na tom, že jeho konkrétní situace nebyla v rozhodnutí žalovaného náležitě zohledněna.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu.

Žalovaný s argumentací obsaženou v kasační stížnosti nesouhlasil a uvedl, že nepostupoval v rozporu s nařízením Dublin III ani správním řádem. Krajský soud veškeré žalobní námitky řádně vypořádal. Stěžovatel byl držitelem schengenského víza vydaného Polskem, proto bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Žalovaný požádal Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž Polsko svou příslušnost k posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu uznalo. Pokud jde o systémové nedostatky v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů, které by dosahovalo rizika nelidského a ponižujícího zacházení, žalovaný konstatoval, že Polsko je v souladu s nařízením Dublin III povinno objektivně, nestranně a v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, proto také akceptovalo přemístění stěžovatele na své území. Polsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale též ostatními členskými státy Evropské unie. Stěžovatel má v případě problémů možnost obrátit se na příslušné tamní orgány a instituce, například UNHCR. Stěžovatel může rovněž využít opravné prostředky stejně jako v České republice, nebude-li se svou žádostí úspěšný. Skutečnost, že je v Polsku azyl přiznáván v malém procentu případů, ještě neznamená, že stěžovatel nebude se svou žádostí úspěšný. Tyto okolnosti nelze porovnávat s Českou republikou ani jinými zeměmi na základě informací zveřejněných na internetu, neboť každá azylová žádost je posuzována individuálně. Evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát

je bezpečnou zemí. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle kterého platí: *„Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86).“* Stěžovatelem navrhované důkazy nemohly vést k vážným obavám z dostatečně intenzívních nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a tedy k vyvrácení výše uvedené domněnky. Podle žalovaného se krajský soud jasně a srozumitelně vypořádal se všemi žalobními námitkami. Stěžovatel byl povinen ve smyslu § 22 zákona o azylu předložit předkládané zprávy v originálním znění a současně v překladu do českého jazyka. Dle konstantní judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2005, č. j. 7 Azs 353/2004 - 35) musí být cizinec, který se rozhodl žít na území státu, jehož úřednímu jazyku nerozumí, srozuměn, že komunikace bude vedena v jazyce úředním, zde tedy v českém. Ve vlastním zájmu z toho musí vycházet, pokud podává písemnou žádost a předpokládá písemný kontakt s rozhodujícími orgány.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl a v případě, že neshledá důvody k jejímu odmítnutí, ji jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda význam posouzení kasačních námitek podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, tedy její přijatelností (§ 104a s. ř. s.). Zákonný pojem přesah vlastních zájmů, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Pokud jde o jeho interpretaci, byla podána například v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, dle něhož se o přijatelnou kasační stížnost může jednat mj. tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele, přičemž Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. O zásadní právní pochybení se může jednat také v případě, v němž krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, přičemž nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, anebo v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud nezohlednil jím navrhované důkazy, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V konečném důsledku by tak mohlo být zasaženo do práva stěžovatele na posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, resp. do jeho práva na udělení mezinárodní ochrany. Tato tvrzení a jejich podstatný význam pro meritorní rozhodnutí ve věci nelze z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit, neboť je tvrzeno pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo být zásadní ve výše uvedeném smyslu. Zároveň se jedná o vadu, kterou by se zdejší soud musel v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat i bez návrhu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je přijatelná.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž k uvedenému je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i nad rámec uplatněných důvodů (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Tímto důvodem se tedy Nejvyšší správní soud zabýval na prvním místě. Teprve pokud by neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí či takové pochybení v postupu krajského soudu, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, mohl by posuzovat ostatní stížní námitky [vymezené důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Jinými slovy, důvodnost námitky směřující k uvedenému kasačnímu důvodu představuje překážku dalšího věcného přezkumu napadeného rozsudku z dalších stěžovatelem uplatněných kasačních důvodů.

Hrubé pochybení (vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé) spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že krajský soud odmítl provést a hodnotit stěžovatelem navrhované důkazy, protože nebyly opatřeny překladem do českého jazyka. Takto striktní závěr však nelze přijmout.

Již v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 6 Azs 165/2006 - 113, se Nejvyšší správní soud zabýval téměř totožnou situací. S odkazem na závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, považoval za zásadní pochybení odmítavý postup krajského soudu, který neprovedl důkazy listinami předloženými v cizím jazyce bez překladu do jazyka českého. Zdůvodnění neprovedení navrhovaných důkazů argumentací, že navrhované důkazy nebyly předloženy v českém jazyce a soud není povinen zajistit jejich překlad, neodpovídá ústavním principům, neboť zcela zřejmě pomíjí specifika soudního řízení ve věci azylu, resp. podle nyní účinné právní úpravy ve věci mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud tak v uvedeném rozsudku konstatoval následující: „*V tomto řízení totiž žalobce obvykle není znalý českého jazyka ani*

českého právního řádu, a proto je ze strany soudu obzvláště nutné dbát o to, aby nebyl oproti straně žalované - správnímu orgánu - znevýhodněn. Zpochybňuje-li žalobce závěry žalovaného založené na informacích o zemi původu jinými informacemi o téže zemi, obvykle se s nimi neseznamuje v českém jazyce, ale v jazyce jemu srozumitelném. Soud, jemuž je provedení takového cizojazyčného důkazu navrženo, by měl nejprve zkoumat, zda tento důkaz neexistuje i v české jazykové verzi, kterou by si mohl vyžádat od žalovaného nebo opatřit sám (typicky v případech, kdy je odkazováno na žalovaným pravidelně užívané obecné zprávy o jednotlivých zemích), nebo jedná-li se o informace mezinárodních nevládních organizací majících i českou pobočku, přímo od takové organizace. Jde-li o písemnost individuálního charakteru, měl by soud svůj další postup odvíjet zejména od toho, zda žalobce jedná se soudem v českém či jiném jazyce, zda je zastoupen advokátem či jiným zástupcem, jaké jsou jeho majetkové poměry apod. V nyní posuzovaném případě byly soudu známy stěžovatelovy majetkové poměry, neboť stěžovateli ustanovil zástupce. Z této skutečnosti lze jednoznačně dovodit, že uložení povinnosti zajistit překlad důkazu přímo stěžovateli by mohlo vést až k porušení rovnosti stran, neboť náklady na překlad by mohly převýšit stěžovatelovy možnosti. Právo strany předložit věc soudu za takových podmínek, které ji neznevýhodňují vůči straně druhé, je realizací zásady rovnosti zbraní, jakožto součásti práva na spravedlivý proces (srov. Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 4. 2000, Kopula vs. Finsko, bod 37).

V posuzovaném případě nelze pominout, že krajský soud, ačkoli se sám necítil povinen překlad předložených listin zajistit, o této skutečnosti stěžovatele nijak neuvědomil, a nedal mu tak možnost překlad zajistit jinak. Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem zastoupen advokátem, ani jemu však soud výzvu k doložení písemností v českém překladu neadresoval. Uvedený postup se neslučuje s principem rovného postavení účastníků, neboť soud neposkytl stěžovateli poučení o procesní povinnosti v takovém rozsahu, aby v řízení neutrpěl újmu (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud naopak zcela nepřípustně dopředu hodnotil navržený důkaz za nerozhodný pro posouzení stavu věci, aniž by však znal jeho obsah.

Lze tedy shrnout, že je-li soudu přezkoumávajícímu správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany navržen důkaz v jiném jazyce než českém, nemůže být provedení takového důkazu právě z tohoto důvodu bez dalšího odmítnuto. Soud by měl brát v úvahu zejména majetkové poměry žalobce a zvážit, zda je v jeho možnostech zajistit překlad důkazu do českého jazyka. V opačném případě by měl překlad navrženého důkazu zajistit sám. Dospěje-li soud k závěru, že překlad navrhovaného důkazu sám zajišťovat nebude, musí o této skutečnosti uvědomit žalobce a současně mu stanovit lhůtu, v níž může překlad navrhovaného důkazu zajistit on.“

Citované závěry lze plně vztáhnout také na nyní posuzovanou věc. Krajský soud k důkazu navržené zprávy v anglickém jazyce bez dalšího odmítl a pouze konstatoval, že nebyl předložen jejich překlad. Při posuzování důvodnosti žaloby dále přihlížel jen k obsahu správního spisu. V intencích odkazované judikatury byl ovšem povinen s ohledem na majetkové poměry stěžovatele (které mu byly známy v souvislosti s rozhodováním o ustanovení zástupce z řad advokátů) zvážit, zda překlad navržených důkazů zajistí sám, a pokud by rozhodl, že nikoliv, měl o tom stěžovatele uvědomit a stanovit mu lhůtu pro zajištění překladu předmětných zpráv. Jelikož tak neučinil, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud připomíná, že otázkou provádění důkazů cizojazyčnými listinami se v nedávné době zabýval i rozšířený senát zdejšího soudu, a to v usnesení ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60, publ. pod č. 3239/2015. Byť se jednalo o provádění důkazů před správním orgánem, nikoliv před správním soudem, lze závěry rozšířeného senátu obecně vztáhnout také na řízení vedené v režimu soudního řádu správního. Podle uvedeného usnesení není nutné, aby byl vždy pořízen překlad cizojazyčné listiny, pokud správní orgán (v této věci soud ve správním soudnictví) a účastníci řízení jejímu obsahu rozumí a není o něm sporu. Rozšířený senát se podrobně zabýval specifiky správního řízení dle obecných i speciálních právních předpisů, přičemž upozornil, že v českém právním prostředí není bezvýjimečně požadováno, aby všechny cizojazyčné listiny předkládané k důkazu (či zakládané při registraci či evidenci) byly současně opatřeny úředně ověřeným překladem do českého jazyka. Naopak správním orgánům je umožněno, aby upustily od požadavku předložit překlad cizojazyčné písemnosti. Mohou tak učinit i mlčky tím, že s předloženou cizojazyčnou listinou v řízení nakládají, aniž by k doložení úředně ověřeného překladu cizojazyčné listiny účastníka v konkrétním případě vyzvaly, či dokonce i pro neurčitý počet řízení do budoucna vůči všem adresátům, resp. účastníkům (vydáním prohlášení na úřední desce, že u určitých cizojazyčných listin se úředně ověřený překlad nevyžaduje). Rozšířený senát také uvedl, že nevyžádal-li správní orgán předložení úředně ověřeného překladu cizojazyčné listiny navržené k provedení důkazu po účastníkovi, který listinu předložil, nebo neprovedl-li (ani prostý) překlad cizojazyčné listiny, kterou opatřil sám, lze předpokládat, že obsahu této listiny rozumí. Toutéž optikou tak mohl rovněž v nyní posuzované věci stěžovatel předpokládat, že krajský soud obsahu předmětných zpráv rozumí a bude k nim přihlížet. Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že ani ve správním řízení se zásadně nepředpokládá, že by správní orgán mohl nepřihlédnout k písemnosti jen z důvodu jejího cizojazyčného znění (rozšířený senát rovněž vyslovil, že zákon jen výjimečně a výslovně *„s nepředložením úředního překladu cizojazyčné listiny spojuje důsledek neprovedení úkonu či dokonce, že se k takové listině nepřihlíží“*). Naopak současný trend představuje spíše vstřícnost vůči provádění důkazů cizojazyčnými listinami. Přísnější přístup než ve správním řízení pak nemůže být akceptován v řízení soudním (tím spíše, jde-li o přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany), v němž má být jednotlivci poskytnuta ochrana před případným nezákonným rozhodnutím správního orgánu. Jinak by mohlo dojít k porušení již shora zmíněné zásady rovnosti zbraní a v konečném důsledku tedy i k porušení práva na spravedlivý proces. Nelze-li bez dalšího orgánu veřejné moci vytýkat, že vycházel z cizojazyčných podkladů, aniž by pořídil či vyžádal jejich překlad, tím spíše nelze klást k tíži účastníka řízení, pokud orgánu veřejné moci předloží cizojazyčnou listinu, aniž by k ní připojil překlad do českého jazyka. Vždy je třeba s ohledem na konkrétní okolnosti případu účastníka minimálně vyzvat, aby překlad ve stanovené lhůtě zajistil. Následky, které v daném případě z nepředložení překladu zpráv navržených k provedení důkazu vyvodil krajský soud, se tedy příčí zásadám spravedlivého procesu. Z uvedených důvodů tak Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost opodstatněnou z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nemohl se již zabývat dalšími námitkami stěžovatele, a to zejména otázkou správnosti hodnocení existence závažných důvodů nasvědčujících, že v Polsku dochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení, které představují pro stěžovatele hrozící závažnou újmu. Jelikož krajský soud se při

řešení uvedené otázky náležitě nevypořádal s navrhovanými důkazy, bylo by její posouzení Nejvyšším správním soudem předčasné.

IV. Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel podal spolu s kasační stížností návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu stěžovatele nerozhodoval, neboť rozhodl ve věci samé bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání podkladů pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Zástupkyní stěžovatele byla usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 4. 2016, č. j. 61 Az 6/2016 - 21, ustanovena advokátka Mgr. Beata Kaczynská, jejíž odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3400 Kč. Zástupkyně doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je odměna navýšena o částku odpovídající této dani (tj. 21 %), kterou je zástupkyně povinna z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést, tedy o částku 714 Kč. Částka v celkové výši 4114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 10. srpna 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu